

Чырвоная звязда

ОРГАН КОСАЎСКАГА РК КП(б)Б І ВЫКАНКОМА РАЙСОВЕТА ДЭПУТАТАЎ ПРАЦОЎНЫХ

№ 47 (67)

СЕРАДА, 14 лістанда

1945 г.

Даклад В. М. МОЛАТАВА на ўрачыстым паседжанні Маскоўскага Савета 6 лістапада 1945 года

Таварышы, пасля некалькіх год цяжкай вайны мы святкуем сёння 28-ю гадавіну Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі ва ўмовах міру і слаўнай перамогі над фашызмам. (Апладысменты).

Заду асталіся чатыры год вайны з гітлераўскай Германіяй, мучыўшай нашу краіну і ўсю Еўропу, а таксама вайна на Усходзе—з агрэсіўнай Японіяй, у якую мы на-

вінны былі ўступіць восенню гэтага года. У гераічнай барацьбе, дзе савецкаму народу належыць рашаючае месца, заваяван мір для народаў усяго свету, ліквідаваны галоўны ачагі сусветнага фашызма і сусветнай агрэсіі—на Заходзе і на Усходзе. Цяпер мы атрымалі магчымасць вярнуцца да мірнай працы, каб замацаваць нашу перамогу.

Як сказаў таварыш Сталін: „Наш савецкі народ не шкадаваў сіл і прэцыі ў імя перамогі. Мы перажылі цяжкія год. Але цяпер кожны з нас можа сказаць: мы перамаглі. З гэтага часу мы можам лічыць нашу айчыну назаўжды ад пагрозы нямецкага нашэсця на Захадзе і японскага нашэсця на Усходзе. Наступіў доўгачаканы мір для народаў усяго свету“.

I

Другая сусветная вайна і Савецкі Саюз

Немцы ўторгліся ў нашу краіну, разлічваючы, што нечаканасць іх разбойніцкага нападу забяспечыць ім поспех. Не толькі ў Германіі, але і ў іншых краінах многія лічылі, што Савецкі Саюз доўга не пратрымаецца, што ўжо праз некалькі тыдняў—і ўжо, ва ўсякім выпадку, праз некалькі месяцаў—Германія разгроміць СССР і Гітлер будзе святкаваць перамогу. Пасля параўпаўча лёгкіх поспехаў гітлераўцаў у Заходняй Еўропе многім гэта здавалася немінучым. Да такіх вывадаў прыходзілі, перш за ўсё, тыя, хто наогул не прызнаваў „законасці“ Кастрычніцкай рэвалюцыі ў Расіі, а таксама тыя, хто аказаўся няздольным зразумець сапраўды народны характар створанай нашай рэвалюцыяй савецкай дзяржавы. Германскае нашэсце на Савецкі Саюз было вялікім выпрабаваннем і для нашых замежных прыяцеляў, што з заміраннем сэрца сачылі за тымі выключнымі цяжкасцямі, якія перажывала наша краіна ў першы перыяд вайны.

Савецкі Саюз устаў на нагах, не глядзячы на раптоўнасць нападу. Матэрыяльныя страты і глыбокія раны, нанесеныя яму ў першыя год вайны, не падарвалі яго фі-

зічнай і духоўнай магутнасці. Чырвоная Армія здолела перабудавацца і напраніцца ад першых удараў. Савецкі народ напружыў свае сілы і забяспечыў сакрушальны адпор ворагу. Усе памятаюць той час, калі наша армія перайшла ад абароны ў наступленне спачатку на асобных участках фронту, а затым—на ўсяму фронту.

Інтэрэсы самаабароны прадыхавалі неабходнасць утварэння адзінага антыгітлераўскага фронту вялікіх і малых дэмакратычных дзяржаў. Усім вядома, што англа-савецка-амерыканская кааліцыя паспяхова выканала сваю гістарычную задачу ў арганізацыі агульнай барацьбы дэмакратычных краін супроць гітлерызма. Вядома таксама, што адкрыццё другога фронту ў Заходняй Еўропе, калі Германія аказалася ў цісках паміж двума фронтамі, зрабіла становішча германскага фашызма безнадзейным. Разам з тым нельга забываць, што карэнны пералом у становішчы на савецка-германскім фронце наступіў яшчэ за год да адкрыцця другога фронту, калі гітлераўскія войскі з ганьбай пакаціліся назад пад магутным і ўсё нарастаўшым напорам Чырвонай Арміі. (Працяглыя апладысменты)

Так, дзяржава, створаная Кастрычніцкай рэвалюцыяй, здолела не толькі абараніць сябе ад фашысцкага нападу, але і перайсці ў наступленне, каб пакончыць з галоўным ачагом фашызма і агрэсіі. Тады ўсім стала відаць, што савецкая ўлада не падобна на струхлеўшую ўладу царызма часоў мінулай сусветнай вайны.

Ітак, стала відавочным, што савецкая дзяржава можа з часцю пастаяць за сябе і здольна вытрымаць самыя цяжкія выпрабаванні, якія толькі былі ў гісторыі краіны. (Апладысменты).

Гітлераўская Германія пагражала не толькі савецкай дзяржаве. Яшчэ да нападу на СССР германскія фашысты заўладалі Нарвегіяй, Бельгіяй, Галандыяй, Францыяй, Грэцыяй, Югаславіяй. Немцы мелі ў ліку сваіх саюзнікаў не толькі фашысцкую Італію, але і рад другіх еўрапейскіх краін, заключыўшых ваенны Саюз з Германіяй. Іспанія і некаторыя іншыя краіны аказвалі Гітлеру поўадкрытае падтрыманне. Пагроза гітлераўскага нападу навісла над Англіяй. калі-б паход у Савецкі Саюз скончыўся поспехам, уся Еў-

(Працяг на 2-й стар.).

Працяг даклада В. М. МОЛАТАВА

ропа магла-б аказацца пад бо-
там Гітлера.

Гітлераўцы ўжо на розныя лады расцясвалі «новы нарадак», які лян ўсталяваць у Еўропе. Фашысцкія падгалоскі, накіталі усякіх квіслінгаў і лаваліяў, ўжо ўпярэгліся ў работу на свайго германскага гаспадара. Усебды панаванне гітлерызма ўстанаўлялася шляхам знішчэння ўсякіх дэмакратычных устаноў і ліквідацыі ўсякіх палітычных правоў працоўных класаў, і, разам з тым, гітлераўцы цягнулі і высемотвалі з заняволёных краін усе матэрыяльныя рэсурсы, каб забяспечваць і ўсё больш узбройваць свае разбойніцкія фашысцкія ордны. Першыя поспехі нашэцця на Савецкі Саюз яшчэ больш ускружылі гітлераўцам галаву. Яны яшчэ больш адкрыта пачалі гаварыць не толькі аб сваім панаванні над Еўропай, але і аб сваіх прэтэнзіях на сусветнае панаванне. Для ўсяго свету раскрыліся іх небяспечныя планы — авантурыстычныя планы панавання германскай расы над другімі народамі Еўропы, і не толькі Еўропы. Германска-фашысцкая тэорыя панавання «вышэйшай расы» над другімі народамі, аднесенымі да разрады «ніжэйшай расы», стала прамой пагрозай існаванню цывілізацыі Еўропы.

У тых краінах, у якія ўторгліся гітлераўскія банды, народ аказаўся дрэнна падрыхтаваным для адпору фашысцкім захопнікам. Толькі наступова, дзякуючы намаганням лепшых патрыётаў дэмакратыяў, пачалі складацца і раслі дэмакратычныя сілы супраціўлення захопнікам. Але нават у тых краінах, як у Югаславіі, дзе увесь народ аказаў падтрыманне паўстанню супроць захопнікаў, нехапала сіл, каб зламаць ваенную магутнасць гітлерызма. Толькі тады, калі наша армія перайшла ў наступленне і пачала граміць германскія войскі, сарваўшы з іх арэол непераможнасці, адкрыліся шырокія магчымасці для вызвалення гарадоў, заняволёных германскім імперыялізмам. Рухаючыся на Захад, Чырвоная Армія прынесла вызваленне суседнім кра-

інам і другім народам Еўропы. Савецкія арміі разам з арміямі саюзнікаў выступілі цяпер у ролі вызваліцеляў краін Еўропы, уключаючы і тыя краіны, якія разарвалі саюз з Германіяй і сталі ў рады народаў, што змагаюцца за ліквідацыю гітлерызма.

Ітак, справа вызвалення краін Еўропы ад гнету гітлерызма ўвоўдае слаўнай старонкай у гісторыю нашай перадаючай Чырвонай Арміі (Бурныя апладысменты).

Фашысцкая Італія першая выступіла на баку Германіі, развязаўшай вайну ў Еўропе. Да моманту нападу на СССР урады Румыніі, Венгрыі, Фінляндыі, заключыўшы ваенны саюз з гітлераўскай Германіяй, уверглі свае краіны ў вайну супроць Савецкага Саюза. У саюзе з Германіяй аказалася і Балгарыя з яе тагачасным урадам з гітлераўскіх агентаў. Такім чынам, калі не гаварыць аб выключэннях, еўрапейскія краіны з фашысцкім рэжымам звязалі свой лёс з лёсам гітлераўскай Германіі ў другой сусветнай вайне. Паражэнне Германіі азначала таму не толькі паражэнне германскага фашызма. Яно прывяло да паражэння фашызма і ў другіх еўрапейскіх краінах.

Стала быць, значэнне нашай перамогі належыць разглядаць не толькі ў святле разгрому германскага фашызма, але і ў святле ваеннага і маральна-палітычнага разгрому фашызма ва ўсёй Еўропе. (Апладысменты).

Пасля сканчэння вайны ў Еўропе перад саюзнымі дзяржавамі паўстала задача ліквідацыі японскай агрэсіі на Усходзе, каб паскорыць аднаўленне міру ва ўсім свеце. Савецкі Саюз не мог астацца ў баку ад вырашэння гэтай задачы як у сілу ўзаемных абавязацельстваў, існаваўшых паміж СССР і яго саюзнікамі, так і таму, што гэта пастойліва патрабавалі інтарэсы нашай бяспекі на ўсходзе. Мы ўсе памятаем, што Японія ў мінулым не раз нападала на нашу краіну, і на ўсходзе для нашай дзяржавы існавала пастаянная пагроза японскага нашэцця. Усё гэта зрабіла немінурым уступленне Со-

вецкага Саюза ў вайну супроць Японіі. Не цяжка пераканацца, што з таго часу, як германскі фашызм стаў цярыцца на паражэнне за паражэннем на савецка-германскім фронце, — з гэтага часу быў прадвырашан і выхад японскай агрэсіі на Усходзе. Выступіўшы, нарэшце, супроць Японіі, Савецкі Саюз паскорыў яе паражэнне і паскорыў, тым самым, сканчэнне вайны на ўсходзе.

Японія капітулявала перад саюзнікамі, паследваўшы па шліху гітлераўскай Германіі. Рухнулі не толькі планы германскага імперыялізма на панаванне ў Еўропе, але і прэтэнзіі японскага імперыялізма на панаванне ў Азіі. Між тым яшчэ нядаўна як заходнія, так і ўсходнія фашысты разглядалі гэтыя планы ўсяго толькі як этап да захопу сусветнага панавання, паказаўшы на сваім прыкладзе, наколькі блізарукі і авантурыстычны такога роду агрэсіўныя намеры ў наш час. Паражэнне японскага імперыялізма, як галоўнага ачага фашызма і агрэсіі на ўсходзе, і вызваленне Кітая ад японскіх захопнікаў маюць велізарнае становішча значэнне для дэмакратычнага развіцця краін Азіі, і не толькі Азіі. Замацаваць гэтую перамогу — у інтарэсах усіх дэмакратычных краін. Зразумела таму, што Савецкі Саюз надае такое вялікае значэнне перагаворам паміж саюзнікамі аб устанаўленні належнага кантролю аснаўных саюзных дзяржаў над умовамі капітуляцыі Японіі. У гэтым пытанні яшчэ не ліквідаваны ўзнікшыя цяжкасці. Але Савецкі Саюз выражае ўпэўненасць, што ўсе міралюбівыя дзяржавы прасякнуты ўсведамленнем неабходнасці замацаваць перамогу над агрэсіўнай Японіяй і стварыць для гэтага адпаведныя ўмовы супрацоўніцтва паміж саюзнымі дзяржавамі.

Як Германія, так і Японія павінны былі безагаворачна капітуляваць перад саюзнікамі. Такім чынам, англа-савецка-амерыканская кааліцыя дабілася пастаўленай ёю мэты. Людзі нашай краіны цяпер з

(Працяг на 3-й стар.)

Працяг даклада В. М. МОЛАТАВА

задавалі лепшым уседамляюць, што ў набаданоўным завяршэнні другой сусветнай вайны ў інтарэсах дэмакратычных краін, і, асабліва, у ліквідацыі найбольш небяспечнага атака фашызма і агрэсіі—гітлераўскай Германіі рашаючае месца належыць Савецкаму Саюзу. Савецкі народ пазваў сваю вайну супроць гітлераў-

скай Германіі Вялікай Айчыннай вайной. На прыкладзе савецкага народа патрыёты другіх краін вучыліся, яе трэба змагацца за сваю айчыну, за яе свабоду і незалежнасць. Вядома таксама, што савецкі народ не толькі вызваляў сваю краіну, але і вёў гераічную барацьбу за аднаўленне міру і свабоды ва ўсёй Еўропе.

Год таму назад таварыш Сталін гаварыў:

„Ціпер усе прызнаюць, што савецкі народ сваёй самаадданай барацьбой выратаваў цывілізацыю Еўропы ад фашысцкіх пагромшчыкаў. У гэтым вялікая заслуга савецкага народа перад гісторыяй чалавецтва... (Працяглы апладысменты).“

II.

Устанаўленне міру ва ўсім свеце і інтарэсы міралюбівых народаў

Другая сусветная вайна адрознівалася ад першай сусветнай вайны ў многіх адносінах, і, перш за ўсё, па маштабах удзелу народаў у гэтай вайне, а таксама па колькасці людзей афяр і матэрыяльных страт, нанесеных вайной. Чатыры пятае насельніцтва зямнога шара ў той або іншай меры ўдзельнічала ў апошняй сусветнай вайне. Колькасць мабілізаваных у абодвух вайючых лагерах дасягнула звыш 110 мільёнаў чалавек. Амаль немагчыма назваць краіну, якая сапраўды была б нейтральнай у гэтыя годкі. Дазпусціўшы другую сусветную вайну, г. зн. не прыняўшы своечасова мер супроць агрэсіўных сіл фашызма, развязаўшы гэтую нябачаную па сваіх маштабах вайну, чалавецтва заплаціла незлічоную цану чалавечымі жыццямі і разарэннем многіх дзяржаў.

Вайна была навязана нашаму народу, які аб'явіў Вялікую Айчынную вайну ў адказ на напад. Гітлераўская Германія напала на Савецкі Саюз не толькі ў мэтах захопу нашай тэрыторыі і знішчэння савецкай дзяржавы. Гітлерызм абвясціў сваёй мэтай вынішчэнне рускіх людзей і насілаў славян. Аж да таго моманту, калі рускі народ, як і другія народы Савецкага Саюза, поўнае перабудаваўся па сталінскаму закліку „ўсё для вайны“, і калі яны, нарэшце, зламалі хрыбет германскай арміі, азвараўшыя гітлераўцы не спыняліся ні перад чым у правядзенні сваіх чалавеканенавісціх мэт на захопленых імі тэрыторыях. Забыць аб гэтым—было б злачынствам пе-

рад памяццю мільёнаў ні ў чым не вінаватых загінуўшых людзей, перад іх асірацеўшымі сем'ямі, перад ўсім народам. Нельга забыць і аб тым, якія велізарныя матэрыяльныя страты нанесли нам нямецкія захопнікі і іх саюзнікі, што разбойнічалі на савецкай тэрыторыі на працягу многіх месяцаў. За ўсё гэта павінны адказаць, перш за ўсё, галоўныя злачынцы вайны.

Нямецка-фашысцкія акупанты поўнае або часткова разбурылі і спалілі 1.710 гарадоў і больш 70.000 сёл і вёсак, спалілі і разбурылі звыш 6 мільёнаў будынкаў і пазбавілі прытулку каля 25 мільёнаў чалавек. Сярод разбураных і найбольш пацярпеўшых гарадоў ёсць буйнейшыя прамысловыя і культурныя цэнтры краіны: Сталінград, Севастопаль, Ленінград, Кіеў, Мінск, Одэса, Смаленск, Харкаў, Варонеж, Растоў-на-Дану і многія другія. Гітлераўцы разбурылі і пашкодзілі 31.850 прамысловых прадпрыемстваў, на якіх было занята каля 4 мільёнаў рабочых і служачых. Гітлераўцы разарылі і разграбілі 98 тысяч калгасаў, у тым ліку большасць калгасаў Украіны і Беларусі. Яны зарэзалі, адабралі і ўгналі ў Германію 7 мільёнаў коней, 17 мільёнаў галоў буйнай рагатай жывёлы, дзесяткі мільёнаў свіней і авечак. Толькі прамыя страты, нанесеныя народнай гаспадарцы і нашым грамадзянам. Надзвычайная Дзяржаўная Камісія вызначыла ў суме 679 мільярдаў рублёў (у дзяржаўных цэнах.)

Мы не можам забыць аб ўсім гэтым, і павінны патраба-

ваць ад краін, развязаўшых вайну, хоць-бы частковага пакрыцця нанесеных страт. Нельга аспрэчыць справядлівае гэтага жадання савецкага народа. Не трэба і праходзіць міма таго, што рашэнні Берлінскай канферэнцыі трох дзяржаў па рэпарацыях з Германіі яшчэ не атрымалі здавальняючага руху ўперад.

Аднак сярод нас няма прыхільнікаў палітыкі помсты ў адносінах да пераможных народаў. Таварыш Сталін не раз указваў на тое, што пачуццё помсты, як і пачуццё адплат за крыві, — дзіўныя дарадцы ў палітыцы і ў адносінах паміж народамі. Мы павінны кіравацца ў адносінах пераможаных народаў не пачуццямі помсты, а тым каб затруціць узнікненне новай агрэсіі і каб магчымы новы агрэсар аказаўся ў стноўшчы найбольшай ізаляцыі сярод народаў. Не крыві за мінулае павінны кіраваць памі, а інтарэсы аховы міру і бяспекі народаў у пасляваенны перыяд.

Бясспрэчна, што інтарэсы забяспечання трывалага міру патрабуюць, каб міралюбівыя народы ўладалі неабходнай узброенай сілай. Гэта, ва ўсякім выпадку, адносіцца да тых краін, якія нясуць галоўную адказнасць за забяспечэнне міру. Але інтарэсы аховы міру не маюць нічога агульнага з палітыкай гонкі ўзбраення вялікіх дзяржаў, што прапаведуюць за рубяжом некаторыя асабліва заўзятыя прыхільнікі палітыкі імперыялізма. У гэтай сувязі трэба сказаць аб адкрыцці

(Працяг на 4 й стар.).

Працяг даклада В. М. МОЛАТАВА

атамнай энергіі і аб атамнай бомбе, прымяненне якой у вайне з Японіяй паказала яе велізарную разбуральную сілу. Атамная, энергія яшчэ не выпрабавана, аднак, на прадмет прадухілення агрэсіі або на прадмет аховы міру. З другога боку, у сучасны момант не можа быць такіх тэхнічных сакрэтаў вялікага маштаба, якія маглі-б астацца здабыткам якой-небудзь адной краіны або якой-небудзь адной вузкай групы краін. Таму адкрыццё атамнай энергіі не павінна-б заахвочваць ні захапленняў на конт скарыстання гэтага адкрыцця ў знешне-палітычнай ігры сіл, ні бесцурботнасці на конт будучага міралюбівых народаў.

Нямала шуму ідзе і вакол стварэння блокаў і групіровак дзяржаў, як сродку аховы пэўных знешніх інтарэсаў. Савецкі Саюз ніколі не ўдзельнічаў у групіроўках дзяржаў накіраваных супроць другіх міралюбівых дзяржаў. На Захадзе-ж спробы такога роду рабіліся, як вядома, не раз. Антысавецкі характар раду такіх групіровак у мінулым таксама добра вядом. Ва ўсякім выпадку, гісторыя блокаў і групіровак заходніх дзяржаў сведчыць аб тым, што лны служылі не столькі справе ўгамавання агрэсараў, сколькі, наадварот, падагравання агрэсіі і перш за ўсё, з боку Германіі. Вось чаму пільнасць у гэтых адносінах з боку Савецкага Саюза і другіх міралюбівых дзяржаў не павінна аслабляваць.

Аднаўленне міру ва ўсім свеце зусім не прывяло і не магло прывесці да аднаўлення давайнага становішча ў адносінах паміж краінамі. На пэйкі тэрмін Германія, Італія, і Японія выйшлі з састава вялікіх дзяржаў, даючых тон міжнароднаму жыццю ў цэлым. Значыць, гэта правільна на той перыяд пакуль у адносінах іх дзейнічае з боку саюзнікаў аб'яднаны кантроль які накіраван супроць адраджэння агрэсіўнасці гэтых краін, але не перашкаджае, разам з тым, развіццю і ўзды-

му гэтых краін у якасці дэмакратычных міралюбівых дзяржаў. Нямалае значэнне для будучага Еўропы мае і той факт, што рад фашысцкіх і поўфашысцкіх дзяржаў павярнулі на дэмакратычны шлях і імкнуцца цяпер устанавіць дружаственныя адносіны з саюзнымі дзяржавамі. Здаецца, ясна, што не толькі не трэба перашкаджаць, а неабходна садзейнічаць умацаванню дэмакратычных пачаткаў у гэтых дзяржавах.

Нельга не заўважыць, што і ў лагеры саюзных краін вайна прывяла да нямалых змен. Як правіла, рэакцыйныя сілы тут у значнай меры адцеснены з ранейшых пазіцый, апысціўшы дарогу для старых і новых дэмакратычных партый. У радзе еўрапейскіх краін праведзены такія карэнныя сацыяльныя рэформы як ліквідацыя аджыўнага срой век памешчыцкага землеўладання з перадачай зямлі маламаёмным сялянам, што падрывае былую апору рэакцыйна-фашысцкіх сіл і стымулюе ў адным дэмакратычнага і сацыялістычнага руху ў гэтых краінах. У некаторых дзяржавах цяпер настаўлены ўпарадак дня такія важныя эканамічныя рэформы, як нацыяналізацыя буйнай прамысловасці, 8-гадзінны рабочы дзень і інш., што ўносіць новы дух і ўпэўненасць у растучыя рады дэмакратычнага руху ў Еўропе і за межамі Еўропы. Некаторыя органы рэакцыйнага друку робяць спробы прыпісаць правядзенне гэтых смелых дэмакратычных рэформ, галоўным чынам, узросшаму ўплыву Савецкага Саюза. Негрунтоўнасць падобных аргументаў відавочна, паколькі ўсім вядома, што праблемы такога роду ў перадавых краінах Еўропы рашаліся з поспехам ужо і раней.

Гэта не значыць, што сілы фашызма канчаткова ліквідаваны і з імі можна больш не лічыцца. Вы ўсе чыталі Крымскую Дэкларацыю трох дзяржаў аб вызваленнай Еўропе, дзе гаворыцца: „Устанаўленне

парадку ў Еўропе і перабудаванне напывападна-эканамічнага жыцця павінна быць дасягнута такім шляхам, які дазволіць вызваленным народам знішчыць апошнія сляды нацызма і фашызма і стварыць дэмакратычныя ўстановы па іх уласнаму выбару“. Трэба яшчэ нямала зрабіць, каб забяспечыць правільнае выкананне Крымскай Дэкларацыі. Аднак няма сумнення, што пры ўсіх адмоўных выніках, вайна з фашызмам, закончыўшыся перамогай, у многіх адносінах садзейнічала таму, каб ачысціць палітычнае паветра ў Еўропе і адкрыць новыя шляхі для адраджэння і развіцця антыфашысцкіх сіл, як ніколі ў мінулым. Такое становішча безумоўна адпавядае інтарэсам міралюбівых дзяржаў, і трэба пажадаць, каб у народах Еўропы яшчэ больш умацавалася ўсведамленне аб неабходнасці „знішчыць апошнія сляды нацызма і фашызма“.

Савецкі Саюз заўсёды быў верны палітыцы ўмацавання нармальнах адносін паміж усімі міралюбівымі дзяржавамі. За год вайны Савецкі Саюз устанавіў дружаственныя адносіны з Вялікабрытаніяй і Злучанымі Штатамі, з Францыяй і Кітаем, з Польшчай, Чэхаславакіяй і Югаславіяй, — і змалі з усімі гэтымі краінамі мае цяпер шматгадовыя дагаворы аб саюзе і ўзаемадапамозе супроць магчымай новай агрэсіі з боку тых дзяржаў, якія былі галоўнымі агрэсарамі ў апошняй сусветнай вайне. З нашага боку робіцца ўсё для таго, каб нармалізаваць і ўстанавіць добрыя адносіны таксама з другімі краінамі, якія парвалі з палітыкай варожасці і недавер'я да Савецкага Саюза. Гэтаму служыць і развіццё гандлёва-эканамічных адносін нашай краіны з усё большым кругам залежных дзяржаў. Узмацняецца і культурная сувязь з імі.

(Працяг у наступным нумары).

(В. а. рэдактара Е. Д. ПАПОВА).